

KIS HATAP

A SZARKA TEMETÉSE. (lásd 335. l.)

TAMÁS BACSI TÖRTÉNETE.

(Folytatás.)

IV.

TAMÁS bácsi ott ült esőndesen öreg karszé-
kében és töprenke-
dett elveszett parókája
fölött. Miután pedig
sehogysem tudta ki-
sütöni, hová lehetett és
ki vihette el, végre
belenyugodott, elővette ódon kötésű
nagy bibliáját, föl-
tette a pápaszemet
és ájtatosan kezdé
olvasgatni a
szentírást. De alig
olvasta egy pár
percig, kopogtak az
ajton s belé-
pett a falusi iskolatanító,
kit közön-
ségesen csak „rektor
uram“-nak
szólítottak.

„Jó napot, Tamás bácsi!“
szólt rektoruram, „jó napot!
De mit látok? Mi történt a
fejével, Tamás bácsi?“

Tamás bácsi fején úgy megszok-
ták már látni a parókát,
hogy a hiány azonnal szem-
betűnt mindenkinek.

„Nagy bajom esett, rektoruram!“
szólt Tamás bácsi.

„Nagy baja esett? Micsoda?
Megütötte a fejét?“

„Oh dehogy! Elvesztettem a
parókámat.“

„Elvesztette a parókáját? Ho-
gyan?“

Rektoruram leült, rágyujtott egy
pipa dohányra s aztán meghallgatta

Tamás bácsit, ki pontosan elbeszélte
a paróka eltűnésének körülményeit
s hozzátette, hogy néhány pajkos
fiura van gyanuja. Rektoruram ezt
nem igen akarta hinni; ő ismert
minden fiút a faluban, kicsit nagyot
egyaránt; ő elejébe jártak iskolába
s így volt alkalma kiismerni mind-
egyiknek jó és rossz tulajdonságait.

„Nem hiszem, hogy az én tanít-
ványaim közül tette volna valaki,“
szólt rektoruram; „hanem azért
majd nyomába járok, kérdőre vonom
valamennyiöket és ha mégis ők
követték el a csínyt, szavamat adom
rá, hogy holnapig visszaszerzem a
parókát, a gonosz fiukat pedig pél-
dásan megbüntetem.“

Tamás bácsi megköszönte szépen
rektoruram jószívűségét és aztán
más dolgokról beszélgettek. Mikor
rektoruram már bucsuzni készült,
végül még így szólt:

„Hanem ilyen kendőt viselni
nem illik ám férfinak, Tamás bácsi!
Ha holnapig meg nem kerül a paróka,
majd küldök helyette más valamit;
van nekem egy nagy bársony házi-
sapkám, melyet lehet kalap alatt
is hordozni; jó meleg, a fülig ér.
Ezt elküldöm Tamás bácsinak.“

Másnap Tamás bácsi csakugyan
megkapta a bársony sapkát; hanem
a paróka nem került meg, rektor-
uram hiába faggatta a fiukat több
napon át s végre kénytelen volt
megvallani, hogy nem képes a paró-
kát előteremteni. A fiuk erősen
tagadták, hogy ők lopták el;

és mellettök szolt az is, hogy Tamás bácsit mindnyájan tisztelték és szerették s aztán mit is csináltak volna a parókával?

Igy hát a paróka végkép elveszett maradt és senki sem tudta meg magyarázni a titokteljes eltűnést. Tamás bácsi nagyon sajnálta, de megnyugodott a veszteségben, kivált miután a rektoruram által küldött bársony sapka részben pótolta a veszteséget.

V.

Ez esemény után elmúlt a nyár, elmúlt a tél is és ismét beköszöntött a kedves tavasz. Tamás bácsit télen át a köszvény kizozta, úgy hogy ki sem mehetett szobájából és hónapokig sem a templomba, sem az ő kedves templom-udvarára. De alig hogy kitavaszkodott, Tamás bácsi nem tudott többé a szobában maradni, hanem kísétált és fölkereste régi kedvencz helyeit.

Egy délután ismét kísétált és örömmel nézegeté a zöldelő fákat s élvezé az enyhe üde levegőt; szokása szerint megint a templom udvarára jutott, leült egy nagy sarkőre és elgondolkozott. Vigyázott, hogy az álom meg ne lepje ismét, mert még nem felejtette el a kellemetlen paróka-históriát; csak bámulgatta az ócska templomot és az öreg csonka tornyot, melyen vigan röpdestek ismét a hollók és varjuk, nagy csattogást és károgást vivén véghez.

„Szorgalmasan fészket raktok me-

gint, ugy-e?“ szolt Tamás bácsi. „Csak rajta! Sokszor láttam már, hogy dolgoztok, ki tudja, látlak-e titeket még jövő tavaszkor is.“

Kissé hüvös volt még arra, hogy sokáik egy helyen üljön; fölkelte tehát és tovább sétált a templom felé, melynek ajtaja épen nyitva volt. Tamás bácsi belépett a templomba és körülnézett a rég nem látott helyen; egyszerre szemébe ötlék a chorus alatt a följarat a toronyba a harangokhoz. Oda ment, fölnevezett s eszébe jutottak azon idők, mikor ő még pajzán gyerek volt és mindennap ott fönt mászkált a harangok körül; kívánsága támadt, még egyszer följutni a toronyba s lenézni onnan a falura. A torony nem volt nagyon magas.

Mártha néni ugyan haragudott volna, ha látja, mily vakmerő csinyre bátorodott Tamás bácsi. Kissé nehezebben is esett bizony a dolog, mint hajdanában, gyermek-korában. Hanem azért csak kapaszkodott, mindig följebb, egész odáig, hol a hollók és varjak fészkeltek a gerendázat között s homnan gyönyörű kilátás nyílt a vidékre.

A hollók károgva röpdöstek szét, mikor Tamás bácsi köztük megjelent; ugyancsak mulattatá őt a félénk madarak röpkedése.

„Ne féljete, bolond madarak!“ szolt Tamás bácsi, „nem bántalak! Dehogy bántalak; nem vagyok én afféle pajkos gyerek, nem szedem ki tojásaitokat.“

De mégis kíváncsi volt, közelről látni egy fészket, mert bizony nagyon, de nagyon régen nem látott már ilyesmit. Egy fészek különösen szemébe tűnt; nagyobb volt, mint a többi s Tamás bácsi odalépett, hogy belenézzen. De mikor odaért, meg-

lepetve bámult a fészekre. Nem lehetett meg nem ismerni; a fészek tulajdonképen nem volt fészek, hanem — Tamás bácsi elveszett parókája! Hogy kerülhetett oda?

(Vége következik.)

A HŐSLELKŰ LEÁNY.

gy távol tengerparton élt nem régiben egy öreg tengerész, ki aggkora miatt a nehéz matrózmunkát már nem vé-

gezhetvén, egy világító torony felvigyázójává neveztetett ki a parton.

Itt élt az öreg tengerész és esténként meggyújtotta a világító torony lámpáját, hogy irányadóul szolgáljon

(Folytatása a 326. lapon.)

BUJÓSDI AZ ERDŐBEN. (lá-d 331. l.)

em le-
fészek
k, ha-
paró-

rony fel-
a parton.
és estén-
tó torony
szolgáljon

a messziről közeledő hajóknak. Egy csinos, tizenhat éves leánykája volt az öregnek s ketteeskén csöndesen éltek a tengerparton, csak akkor aggódva, ha vihar tombolt a tengeren és félni lehetett, hogy a parthoz közeledő hajókat a sziklákra veti és összezuzza. Egy éjjel ismét rettentő zivatar dühöngött s az öreg tengerész és leánya szomorúan gondoltak egy hajóra, melyet este néhány mértföldnyire a parttól láttak. Nem fog-e szétzuzatni a szörnyű vihar által s nem fognak-e utasai a tengerbe fulni? E fölött tünődött a leányka egész éjjel.

Reggel, alig hogy megvirradt, a leányka kiment a part egy magasabb pontjára és csakugyan meglátta a hajót, mely egy szirthoz ütődve, már-már elmerülőben volt. — Fél mértföldnyi távolságban lehetett a hajó a parttól s a fiatal leány tisztán láthatá, hogy a hajónak még el nem merült részébe több ember kapaszkodik, minden perczen várva a hajó teljes elsüllyedésével halálukat.

Borzadva látta ezt a leányka és gyorsan előhíván atyját, mutatta neki a rettentő jelenetet. A vén tengerész szomorúan nézett a hajótörést szenvedtek felé s aztán szólt:

„Isten legyen nekik irgalmas! Segíteni rajtok nem lehet. A vihar még nem mult el, a hullámok még szörnyen csapkodnak s azzal a gyenge kis sajkával, mely itt nekünk van, nem is gondolhatunk arra, hogy segítségökre menjünk.“

„Oh! kedves jó atyám! Csak nem hagyhatjuk veszni őket szemünk láttára!“

„De, édes leányom, látod, milyen vadul hullámzik a tenger! Én öreg vagyok, karom gyenge; sajkám fölborul s bizonyos, hogy magam is beleveszek és rajtok nem segitettem.“

„Megkísértjük! Én is evezni fogok, ketten megküzdünk a tengerrel s megmentjük a szerencsétleneket.“

Ezzel a leányka odavonta atyját a sajkához, beleugrottak mindketten és megfeszített erővel kezdtek evezni a dühöngő hullámok ellen. Sokszor azt hitték, hogy már elmerülnek a habok alatt, de nagy erőfeszítéssel ismét kijutottak; a gyenge leányka bátran versenyezhetett volna a legedzettebb tengerésszel.

Sok veszedelem közt, majdnem két órai fáradozás után eljutottak a roncsolt hajóhoz, melynek csak egy kis része volt még kint a vízből, csak épen annyi, hogy az utasok elfértek rajta.

Képzeltetni, mily örömmel és hálával fogadták a szerencsétlenek, — heten voltak. — a mentő sajkát. Beszálltak mindnyájan és szerencsésen kijutottak a partra.

Csak a bátor és nemeslelkű leánykának köszönhatték mindnyájan menekvésüket. Mit gondoltok, kis olvasóim, nem volt-e e leányka legalább is olyan hős, mint azon vitézek, kik csatákban karddal vereszenek? Én azt hiszem, hogy még nagyobb volt.

AZ ÉNEKLŐ EGÉRKE.

A páva és a cserebogár urfiak elbeszélései helyet kaphattak a „Kis Lap“-ban, remélem, én is elmondhatom kalandjaimat és azt, hogyan lett belőlem éneklő egérke, mikor pedig mi egerek nem igen értünk a zeuéhez.

Mikor először fölnyitottam szememet, puha fészekben feküdtem egy mély lyukban a kamara egyik zugában. Egyetlen gyermeke voltam anyámnak, ki ezért nagyon el is kényeztetett, úgy hogy nagyon szófogadatlaná lettem.

Néhány napig kényelmesen nyugtózkoztam ágyamban, míg végre annyira megerősödtem, hogy megkísérthettem egy kis sétát. Egy napon aztán így szólt anyám:

„Kedves fiam, most már ideje, hogy bevezesselek a világba; bemutatlak rokonainknak, a többi egereknek, aztán sétálunk kissé a kertben. De jól viseld magadat és ne felejtse el, hogy mi uri egerek vagyunk; mi szalonnán és kalácson élünk itt a teli kamrában. Szóba ne állj a mezei egerekkel, azok parasztok.“

Nekem nem tetszett anyám e büszkesége s titkon ilyesmit gondoltam magamban:

„Ha azok az én paraszt rokonaim derék és csinos gyerekek, bizony én játszani fogok velök.“

Utnak indultunk, meglátogattunk egy egércsaládot a szomszéd ház éléstárában s ott megvendégeltek jó

szalonnával és puha kalácssal; aztán kimentünk a mezőre s mindjárt talákoztunk néhány mezei egérkével.

„Most mutasd meg, hogy ki fia vagy,“ szólt anyám.

„Rajta leszek,“ feleltem s oda ugrottam a mezei egérkékhöz.

„Jó napot, bátyám,“ szóltam egyikhez. „Nem volna kedved egy kis játékra?“

„De igen“, felelt az nyájasan és csakhamar neki fogtunk és vígan játszadoztunk a puha fűben, míg végre elfáradtunk és hazamentünk. Otthon anyám keményen megpirongatott, hogy ama paraszt rokonság közé keveredtem.

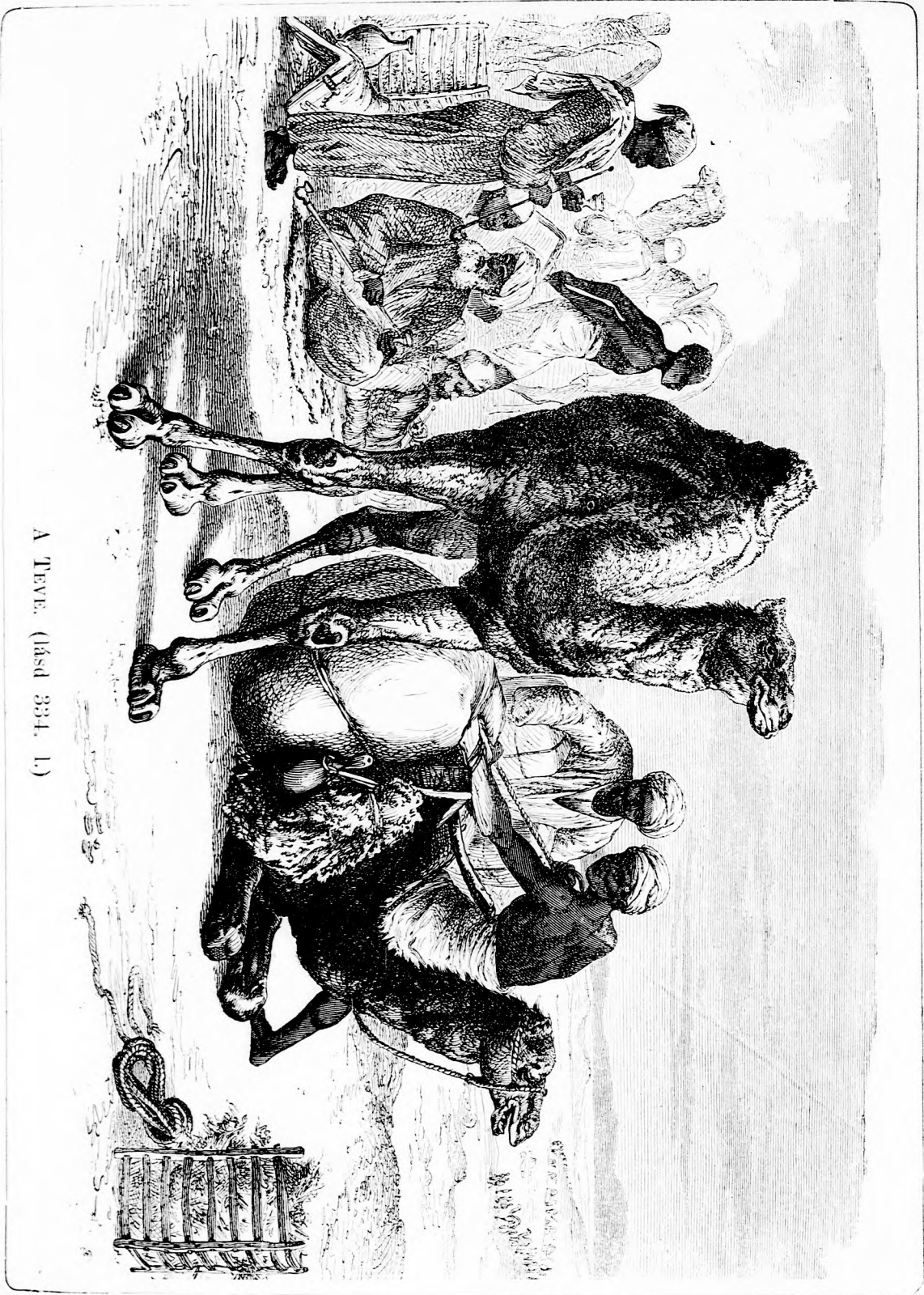
„Én bizony azzal játszom, a kivel akarok,“ feleltem én, mire anyám haragosan meg akarta cizbálni füleimet; de én sebesen elugrottam s egyik rokonomhoz menekülve, ennek elpanaszoltam, hogy én már otthon nem maradhatok.

„Tudod mit?“ felelt ő. „Menjünk kissé utazni, legalább látjuk a világot.“

„Pompás! Menjünk rögtön; valamelyik ismerősünk által majd izenetet hagyunk hátra szüleinknek, hogy elutaztunk.“

Ugy is tettünk. Mihelyt be esteledett, utra kéltünk s vígan mentünk-mendegéltünk egy pár óráig, aztán megpihentünk. Hanem mikor pihenés közben épen egy jó édes gyökeren rágódtunk, hirtelen erős

(Folytatás a 330. lapon.)

A TEVE. (Bsd 334. L.)

KÜLÖNFÉLE IZLÉS. (lásd 335. l.)

(Folytatás a 327. laphoz.)

lábdobogást hallunk hátunk mögött; odanézőnk — hát egy rettenetes nagy állat, egy vadászkutya rohant felénk villogó szemekkel és viesszó fogakkal. Szörnyen megijedtünk és futásnak eredve, szerencsésen találtunk egy mély lyukat s abban elrejtőzünk. A kutya sokáig ott állott a lyuk szájánál, de végre megunt és mi gyors szaladással igyekvünk tovább jutni e veszedelmes helyről; egy tóba is belepotyantunk ekkorban, de szerencsére a víz nem volt mély, kimásztunk a másik partra s itt kissé biztosabban éreztük magunkat.

Fáradtan és kissé szomorúan folytattuk utunkat, midőn egyszerre egy barna kis egérke jött velünk szembe.

„Hó! pajtások hová?” kérdém.

„Megyek a városba egy rokonomhoz látogatóba. Meghivott, hogy töltsék nála néhány napot, igen jó helyen lakik, a kamra tele van sajttal, liszttel és szalonnával. Jertek velem, szívesen látanak titeket is.”

Örömet elfogadtuk a meghívást s éjjelre beértünk a városba a barna egérke rokonához. Igazán pompás helyen lakott, nagy éléskamrában; vacsorára jó sajtot és kalácsot ettünk: én megszomjaztam és mondtam, hogy igyunk tejet, ha van. — Persze hogy volt; fölmásztunk egy szekrényre s ott nagy lábást találtunk, tele friss tejecskével. — Hanem alig fogtunk hozzá, előugrott egy rettenetes nagy macska s mi mindnyájan megijedtünk, én magam

pedig úgy megszeppentem, hogy beleestem a tejes lábasba s elmerültem a tejben. Szerencsémre a lábas nem volt mély, kikapaszkodtam s a még mindig lesben álló gonosz macska elől hanyat-homlok futottam, — de egyszerre csak megint egy nagy fehér tóban találtam magamat: beleestem a lisztes ládába. Bőröm a tejtől nedves volt, itt meg a liszt reám tapadt, úgy hogy valóságos lisztköpnöveget kaptam. Igyekeztem kimenekülni, de hiába — a láda oldala nagyon magas volt. Segélyül hívtam társaimat s ezek össze is gyűltek sokan a láda szélén, — hanem nem tudtak mihez fogni. Végre egyik öreg egér bácsi megszólalt:

„Tudjátok, mit teszünk?”

„Mit? Halljuk!”

„Mindegyik fogja a szájába a másiknak a farkát, úgy hogy ily módon egy hosszú lánczot képezünk s leérünk a lisztig; a legalsóba aztán belekapaszzkodik ottrekedt pajtásunk és így fölhuzzuk.”

„Helyes! Így jó lesz,” kiáltottak a többiek s ily módon szerencsésen ki is huzzak.

Ezután nyugodni mentünk. Másnap letisztítottam magamról a lisztet, aztán kissé körülnéztem a házban. Egy este bejutottam egy fényes szobába s ott gyönyörű éneket hallottam; közelebb lépve, szép kis kanári madarat pillanték meg egy aranyos kalitkában.

„Mily szépen énekelsz!” szóltam hozzá. „Mily kár, hogy fogva tartanak.”

„Az már a mi sorsunk, hogy mi kanári madarak mindig fogságban élünk; hanem jól bának velem s én meghálálom ezt azzal, hogy dalolok szépen gazdámnak.“

„Oh, taníts meg engem is dalolni!“

„Szívesen.“

Ez időtől kezdve tehát minden este följártam a madárkához és igyekeztem tanulni tőle. Hanem egy este midőn ismét leczkére mentem, nagy bánatomra halva láttam feküdni a kalitkában. Megsirattam jó barátomat s aztán eszembe ötlött, hogy hátha én pótolni tudnám őt, hiszen tanultam tőle énekelni; mindenesetre megpróbálom, gondolám.

Másnap reggel, mikor a szoba lakói épen az asztal körül ültek, próbáltam énekelni; meg kell valanom, nem nagyon jól ment a dolog. Az asztalnál egyik fiú megszólalt:

„Hallgassátok csak! A kanári madár szelleme szól ott a sarokban.“

„Oh, te bolondos gyerek!“ szolt egy öregebb férfit. „Ott egy egér czinczog, majd megfogjuk.“ Erre közeledett felém s én félve, hogy megfog, elbujtam egy lyukba, melyet az ágy alatt találtam.

Éjjel rejtekhelyemből pompás zsirszagot éreztem meg; kibujtam s mindjárt a lyuk mellett egy kis ládácskát s abban szalonnát pillanték meg. Bebujtam a ládácskába s jóízűen falatoztam, — de egyszerre a ládácska ajtaja becsapódott — fogva voltam. Sirtam keservesen, de hiába; reggel kivettek az egérfogóból s be-

tettek a kanári madár kalitkájába, hol most egy kis leányka játszik velem.

Nem tudom, meddig tartanak még itt, de tartok tőle, hogy nem sokára véget vetnek életemnek.

Mégis csak jobb lett volna szót fogadni s otthon maradni anyám mellett; ott mindvégig jól élhettem volna kalácson és szalonnán.

BUJÓSDI AZ ERDŐBEN.

(Képpel a 325. l.)

Ni, mi ez?

Ki keres

Engem az erdőben?

Nini, ni,

Kis Lili

Szalad ott elébem.

Jöszte nő

Kis bohó,

Firtass, kutass engem.

Fuss, szaladj,

Rám akadj,

Én kicsi szerelmem!

Ne, ne, nem,

A fűben

Nem akadsz reám te.

Ints, no ints!

Nézz, tekints

Kis, bohó leány te!

Szalad a

Kis baba,

S én fa mögött állok.

Ha szalad

S rám akad:

Buvót hol találok?

Lilikém,

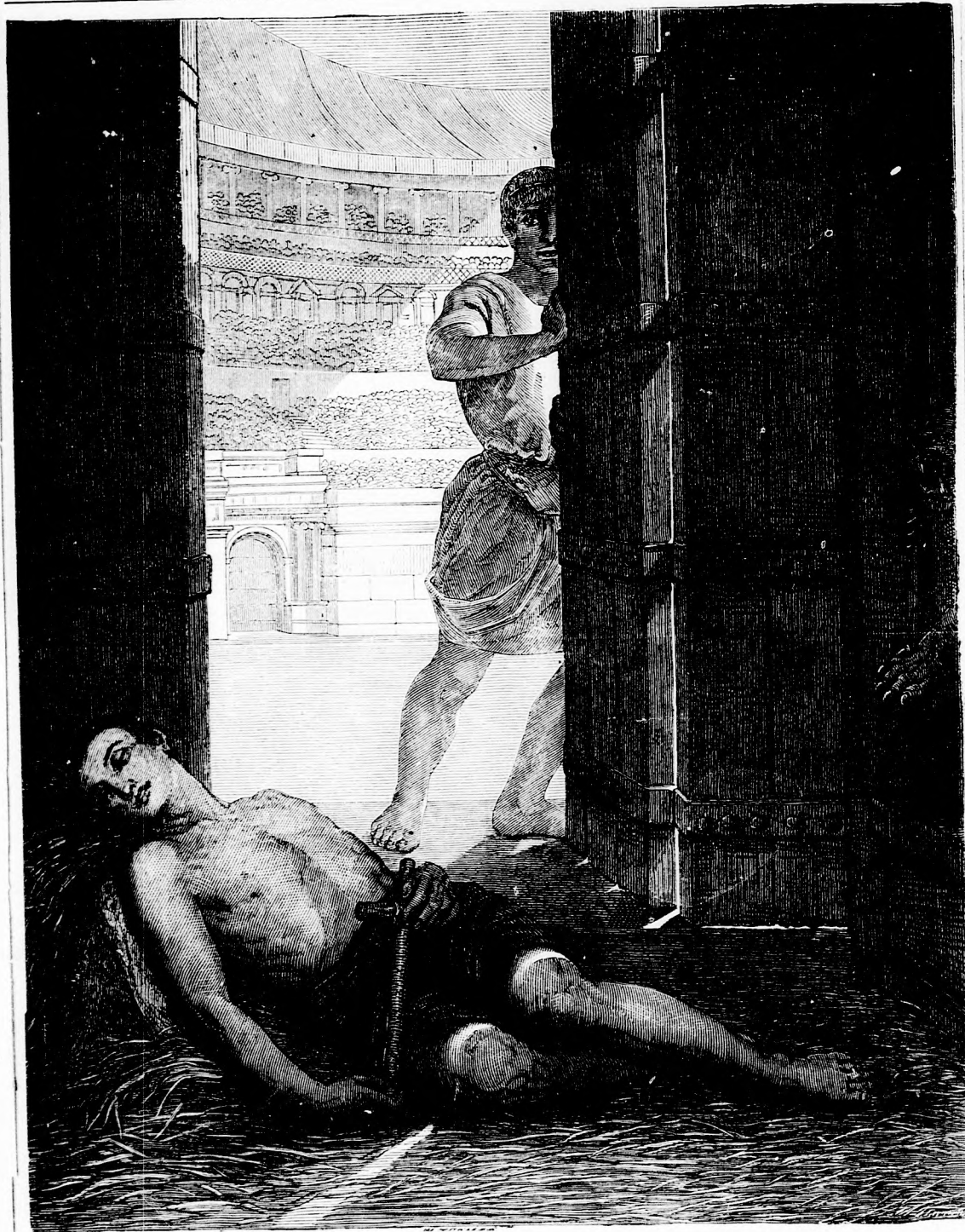
Várlak én —

S ha megleltél engem:

Nyugovót

Kis buvót

Lelsz majd az ölemben.

A KERESZTÉNYSÉG BÖLCSŐ-KORÁBÓL. (lásd 334. 1)

A JÓ PAJTÁSOK.

Kiesi Jóska, Puskás kutya
Szörnyű jó barátok!
Bár kacagjátok is, ők nem
Hederitnek rátok.

Együtt játsznak, ugrádoznak.
Az udvaron, kertben.
Nincsen párjuk hét határban
Pajtás-szeretetben.

Csak ha vajás kenyeret kap
 Jóska kis barátunk:
 Ilyenkor baráti viszonyt
 Közöttük nem látunk.

„Kutya, kutya. Puskás kutya
 Már az más egészen.
 A jó vajás kenyérkéből
 Csak nekem van részem!”

Biz' Jóska önző legényke,
 A vád ilyen hangzik.
 De hisz' a szent keze is csak
 Maga felé hajlik.

A KERESZTYÉNSÉG BÖLCSŐ- KORÁBÓL.

(Képpel a 332. l.)

Mi nép tolong? Mi zaj riad
 Ős Róma térein?
 Circusba, hogy leljen gyönyört
 Keresztyén véreibe.

Ifju keresztyén dobatic
 Ma a tigris elé.
 S fogadnak: vajj' az ifju, az
 Adáz vaddal bir-é?

Cselédivel az apa jó,
 Elhozza gyermekit.
 S a nép ordító ezrei
 A circust ellepik.

Arany székén a fejdelem
 Int zordonul: „hahó!”
 S a fenevadnak börtönét
 Megnyitja a bakó.

Villám gyanánt a körbe ki
 A tigris szökkene.
 Egy-egy arcz elsápad s egy-egy
 Kebel meghökkene.

„Hahó! te dölyfös ifju te,
 Mutasd ki: istened,
 Kit úgy imádsz, a kedvedért
 Csodát tesz-é veled?”

Daczos legény, te fattyu te,
 Hejh, még nem is remegsz?
 Vad tigrisem, hajrá! Adok
 • Emberhust, mit szeretsz!”

Nyugodtan az ifju megáll,
 Kezébe fakeszt.
 „Nem félek téled, bösz király
 Mig szemem látja ezt!”

„Hitvány legény, rabszolga te,
 Még daczolsz is velem?
 A tigris tépien széjjel hát —
 Nincs, nincsen kegyelem!”

„Halálra készen állok itt
 És mérgeid nevetem.
 Rizalmamat, szerelmemet
 Én Krisztusba vetem,
 Erősebb ő, s hatalmasabb
 Mint zsarnok, gyáva, te!
 Majd számon kéri véreimet
 Végső ítélete!”

S a vad tigris felbődüle...
 Egyet szökik — oh jaj!
 Keresztyén vértől pirosul
 A fővenyes talaj.

De vértanuk pálmája int
 Az egekből felé,
 Hol örök üdvösség díját
 Az ifju meglelé.

A TEVE.

(Képpel a 329. l.)

Az arabok a tevét „a sivatag hajójá”-
 nak nevezik. Valóban, ama végtelen
 sivatagokat mélyeken a szél mindig
 más-más helyre és alakban söpri a homo-
 kot, joggal lehet a tengerhez hasonlítani,
 de még inkább a tevét a hajóhoz, mert
 a teve nélkül e homoktengeren nem
 lehetne utazni.

A teve úgy személy- mind teher-
 szállításra használtatik; kényelmesen
 lehet rajta ülni, s kényelmesen lehet rá
 nagy terheket fölrakni. Nagy pupja,
 csunya feje, görcsös lábai a legrútább

külsejü állatok közé helyezik, de hasznos tulajdonságai jóformán első rangra emelik minden állatok között. Napokig türelmesen és gyorsan halad a száraz homok-sivatagon: ha fáradni kezd, hajtója egy-egy dalt dudol neki s ennek hangjaira ujult erővel halad tovább.

E mellett a teve oly kevéssel beéri, hogy szinte bámulatos. Egy marok datolya mag, elég neki egyszeri etetésre, szomjazni pedig napokig bír, mert a vizet gyomrának egy külön részében megtartja akkorra, midőn már nagyon szomjas. Sokszor megesik, hogy az utasok, több napig nem találván forrásra a pusztában, leölik a tevét s ennek gyomrából veszik ki a vizet, ekként menekülvén meg a szomj-haláltól.

A teve szőréből durvább fajta szöveteket is szőnek s ez a lakosság ruházatául szolgál.

Ha a teve nem volna, az emberek egy általában nem is járhatnának Ázsia és Afrika homok-sivatagjain.

KÜLÖNFÉLE IZLÉS.

(Képpel a 328. l.)

Kendermagos tyukom asszony
Felkodácsol nagy vigan.
Jó kövér gilisztát fogott
S vele gyorsan elrohan.

Nyomában nagy kodácsolva
Fut az egész tyuksereg
És az egész porta körén
Zajosan kerengenek.

Jérceze, csibe, kappany a jó
Falatot irigyelik.
A szegény kendermagostól
Elkapdosná mindegyik.

Nézi ezt az állapotot
A Peták és neveti:
„Ni, egy ocsmány kis kukaczéért
Egymást hogyan kergeti!

Soha biz' én egy kukaczéért
Magam nem fárasztanám
S ki se nyitnám a szájamat
Uly undok falat után!”

Hogy ezeket nagy kényesen
Peták urfi mondaná:
Döngve, zöngve nagy kövér légy
Szenttelenül szálla rá.

Bosszantotta, esiklándozta
A szennyes légy Petákot,
Ugy hogy ez szörnyü dühében
Kaf! — csak utána kapott.

Kaf! bekapta, benyakalta
Az utálatos legyet.
Veréb ur Peták izlésén
A fán nagyot nevetett

A SZARKA TEMETÉSE.

(Képpel a czimlapon.)

Mi baj, Katicza?“ kérdém egy kis vitéztől, ki keservesen sirva álldogált a kapuban.

„Oh! meghalt Misi! az én kedves Misim! az a szép szarka! Most ássa neki Peti amott a sirt mindjárt temetjük.“

Peti csakugyan megásta a sirt, és Mariska, a nagyobbik leány, előhozta a halottat, a jobb létre szenderült Misi szarkát. Megsimogatták, megcsókolták mindhárman, elébb Petike, aztán Mariska és végre Katicza, ki nem akarta odaadni kedves madárkáját a sötét, hideg sirba. De végre mégis meg kellett történnie. Peti belefektette szépen és keserves könyök közt eltemették szépen.

Szegény Misi! nem fogsz már többé kelepelni, sem fényes tárgyakat lopni, — most már örökre ottlenn pihensz!

A FIDZSIEK KIRÁLYA.

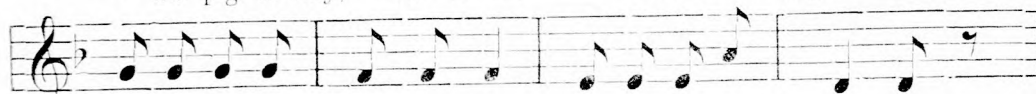
Szövege a „KIS LAP”-ból.

Dallama SAMU bácsitól.

Mérsékeltre.

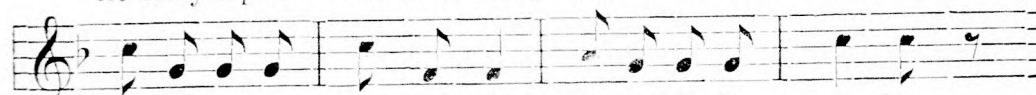
mf Tal pig ki-rály, kit u - ral Fid - zsi - or - szág né - pe,

De egy tá - bó ese - resz - nyét Még sem en - néim vé - le.

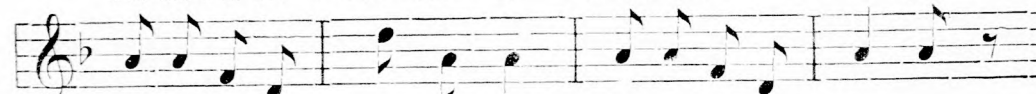
Ké - mény - sep - rő nem fe - ke - tébb, Nem szá - la - sabb ná - la

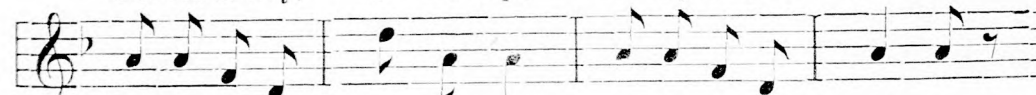
Fid - zsi - Fid - zsi - Fid - zsi - fi, Fid - zsi - ek ki - rá - lya,

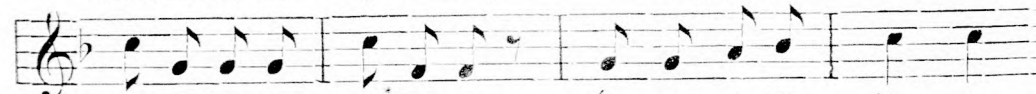
Fid - zsi - Fid - zsi - Fid - zsi - fi, Fid - zsi - ek ki - rá - lya.

Fur - esa ki - rály, fur - esa nép, Szi - la - jabb mind ké - ne.

Nem hord ha - ris - nyát, ezi - pet, Se if - ja, se vé - ne.

Me - zit - láb jár ott a pap És me - zit - láb jár a

Fid - zsi - Fid - zsi - Fid - zsi - fi, Fid - zsi - ek ki - rá - lya,

Fid - zsi - Fid - zsi - Fid - zsi - fi, Fid - zs - ék ki - rá - lya.

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon.

